

Μία μέρα μετά τις διαδηλώσεις για την εργατική Πρωτομαγιά, τα τάγματα εφόδου των νεοναζί του «Πράβυ Σέκτορ» (Δεξιού Τομέα) έφτασαν στην Οδησό σταλμένα από το ακροδεξιό καθεστώς του Κιέβου για να καταστείλουν τις κινητοποιήσεις των κατοίκων στα νοτιοανατολικά.

Οι νεοναζί του «Πράβυ Σέκτορ» μαζί με αυτούς του φασιστικού κόμματος «Σβομπόντα» (Ελευθερία) αποτέλεσαν το μεγαλύτερο και πιο αποτελεσματικό κομμάτι της «αυτοάμυνας» στο Μαϊντάν. Ήταν αυτοί που στην πραγματικότητα τορπίλισαν τη συμφωνία της κυβέρνησης Γιανουκόβιτς, που εξέφραζε τα συμφέροντα των ολιγαρχών που ήταν προσανατολισμένοι στη Ρωσία, με την αντιπολίτευση των φυλοδουτικών Γιάτσενιουκ (του κόμματος της Τιμοσένκο), Κλιτσκο και του φασιστικού «Σβομπόντα». Μετά την φυγή Γιανουκόβιτς και τη συνθηκολόγηση του κόμματός του με την αντιπολίτευση, οι φασίστες κατέλαβαν θέσεις σε έξι υπουργεία και τη γενική εισαγγελία. Ο αρχηγός του «Δεξιού Τομέα» έγινε υφυπουργός στο Συμβούλιο Εθνικής Ασφάλειας και Άμυνας, με προϊστάμενό του τον επίσης φασίστα Αντρέυ Παρούμπυ, ιδρυτικό μέλος του «Κοινωνικού Εθνικού Κόμματος», προκατόχου του «Σβομπόντα». Την ίδια στιγμή, οι ομάδες του «Δεξιού Τομέα» άρχισαν τις παρελάσεις νίκης στους δρόμους του Κιέβου και άλλων πόλεων και εξαπέλυσαν πογκρόμ ενάντια στους πολιτικούς τους αντιπάλους και κυρίως της αριστεράς, αλλά και βίαιες επιθέσεις ενάντια σε δημόσιους λειτουργούς σε μια προσπάθεια να θέσουν υπό τον έλεγχο τους εισαγγελείς και τηλεοπτικούς σταθμούς. Σε μια προσπάθεια να ελέγξει τα πιο σκληροπυρηνικά στοιχεία, αλλά και να αποκτήσει έμπιστες ένοπλες δυνάμεις, η κυβέρνηση συγκρότησε τη νέα Εθνοφυλακή, αποκλειστικά από μέλη των ομάδων «αυτοάμυνας» του Μαϊντάν (δηλ. μελών των «Σβομπόντα» και «Δεξιού Τομέα»).

Η αυξανόμενη φασιστική βία μαζί με τις προτάσεις νόμου για την κατάργηση της ρωσικής ως επίσημης γλώσσας του κράτους μαζί με τα ουκρανικά, η εμφάνιση των νεοναζί του «Δεξιού Τομέα» στο Χάρκοβο, την Οδησό και τις άλλες πόλεις των νοτιοανατολικών, όπου η πλειοψηφία του πληθυσμού είναι ρωσόφωνη, ο διορισμός μισητών ολιγαρχών ως τοπικών κυβερνητών (πολλοί εκ των οποίων στήριζαν την προηγούμενη κυβέρνηση Γιανουκόβιτς), οι καθυστερήσεις καταβολής και περικοπές στους μισθούς και οι ραγδαίες αυξήσεις τιμών και δασμών ήταν οι λόγοι που πυροδότησαν το «Αντιμαϊντάν» κίνημα στα νοτιοανατολικά, το οποίο έθεσε ζητήματα αναγνώρισης εθνικών δικαιωμάτων, όπως της γλώσσας, καθώς και κοινωνικών και οικονομικών αιτημάτων. Η αντιπαράθεση κλιμακώθηκε με το δημοψήφισμα στην Κριμαία, όπου η συντριπτική πλειοψηφία ψήφισε απόσχιση από την Ουκρανία και ένταξη στη Ρωσική Ομοσπονδία, και το κίνημα υπέρ δημοψηφίσματος στα νοτιοανατολικά, που ζητάει περισσότερη αυτονομία και ομοσπονδιακό σύστημα για την Ουκρανία.

Το αυτονομιστικό κίνημα αγκάλιασε όλα τα νοτιοανατολικά και το Ντονέτσκ, όπου βρίσκεται συγκεντρωμένο μεγάλο μέρος της Ουκρανικής βιομηχανίας, και συγκρότησε ένοπλες πολιτοφυλακές. Πάντως, η προλεταριακή καρδιά της χώρας είναι το Χάρκοβο, η δεύτερη μεγαλύτερη πόλη μετά το Κίεβο, όπου και η επιρροή της αριστεράς, κυρίως της Ένωσης «Μποροτμπά» (Αγώνας), στο κίνημα είναι ισχυρή, όπως και στην Οδησό.

Το καθεστώς του Κιέβου έστειλε αμέσως στρατιωτικές δυνάμεις να καταστείλει το κίνημα,

απορρίπτοντας το αίτημα για δημοψήφισμα. Όμως, η μαζική κινητοποίηση των κατοίκων και η απροθυμία των στρατιωτών, όπως και μεγάλων κομματιών της τοπικής αστυνομίας, να χτυπήσουν τον κόσμο οδήγησε το καθεστώς του Κιέβου σε αδιέξοδο και ανοιχτή ομολογία ότι δεν ελέγχει την κατάσταση. Αυτό με τη σειρά του όξυνε τις τριβές με τα πιο ακραία στοιχεία του «Δεξιού Τομέα», όπως επίσης κλιμάκωσε τις πιέσεις των δυτικών ιμπεριαλιστών μεντόρων του, που εν τω μεταξύ είχαν προχωρήσει σε συμφωνία δανείου 17 δις δολαρίων από το ΔΝΤ, για άμεση δράση.

Αυτές οι εξελίξεις οδήγησαν στην αναθέρμανση της σύγκρουσης, με το Κίεβο να στέλνει πλέον την φασιστική Εθνοφυλακή και τους παραστρατιωτικούς του «Δεξιού Τομέα». Έτσι φτάσαμε στα γεγονότα της 2 Μάη. Όπως γράφει η «Μποροτμπά»: «με πρόσχημα τη λεγόμενη πορεία “για την ενότητα της Ουκρανίας”, παραστρατιωτικές ομάδες και Ουκρανοί εθνικιστές συγκεντρώθηκαν στην Οδησό από όλη τον χώρα... Οι κάτοικοι της περιοχής της Οδησού ήταν η μειοψηφία μεταξύ τους, ενώ η πλειοψηφία των ακροδεξιών ήταν παρακρατικοί που μαζεύτηκαν απ’ όλη την Ουκρανία... η πλειοψηφία των αστυνομικών διατάχθηκε να φυλάξει το κτίριο του Τμήματος Εσωτερικών Υποθέσεων. Έτσι, ολόκληρη η πόλη παραδόθηκε στα χέρια των παρακρατικών νεοναζί». Μετά από σφοδρές συγκρούσεις στο κέντρο της πόλης οι φασίστες κατευθύνθηκαν στην πλατεία «Κουλίκοβο», όπου υπήρχε κατασκήνωση 200 αντιφασιστών, και πυρπόλησαν τις σκηνές. Οι αντιφασίστες οχυρώθηκαν στο κοντινό «Σπίτι των Συνδικάτων» και οι φασίστες πυρπόλησαν το κτίριο με μολότοφ. «Η φωτιά εξαπλώθηκε σε όλο το κτίριο και οι άνθρωποι άρχισαν να πηδούν από τα παράθυρα προσπαθώντας να ξεφύγουν από τις φλόγες. Στο έδαφος, όμως, τους περίμεναν για να τους αποτελειώσουν οι παρακρατικοί εθνικιστές». Έτσι δολοφονήθηκε το μέλος της «Μποροτμπά» Αντρέι Μπραζέβσκυ. Πάνω από 40 ακτιβιστές κάηκαν ζωντανοί, δηλητηριάστηκαν από καπνό ή δολοφονήθηκαν από τους ναζί, ενώ προσπαθούσαν να ξεφύγουν από το φλεγόμενο κτίριο.

Η σφαγή στην Οδησό, αλλά και οι σφαγές πολλών ακόμα ανθρώπων σε άλλες πόλεις, όπως στο Σλαβιάνσκ, στο Λουγκάνσκ και στο Κραματόρσκ, όπου η φασιστική Εθνοφρουρά δολοφόνησε μεταξύ άλλων την εικοσιενάχρονη νοσοκόμα Γούλια Ισοτόβα και τρία ακόμα μέλη του νοσηλευτικού προσωπικού που παρείχαν πρώτες βοήθειες σε τραυματίες, ήταν μεθοδευμένες από το ακροδεξιό καθεστώς του Κιέβου. Την επόμενη μέρα, οι αστυνομικές αρχές της Οδησού αντί να συλλάβουν του νεοναζί δολοφόνους συνέλαβαν 63 από τους επιζώντες αντιφασίστες (για να απελευθερωθούν στη συνέχεια από τους κατοίκους της Οδησού που εισέβαλαν στο αστυνομικό τμήμα), ενώ η Τιμοσένκο συνεχάρη όσους «συνέβαλαν στην καταστολή των αποσχιστών» και υποσχέθηκε την καταστολή κάθε μαζικής εκδήλωσης. Όπως σωστά επισημαίνει η ανακοίνωση της «Μποροτμπά»: «η σφαγή στην Οδησό αποκαλύπτει ότι το καθεστώς των εθνικιστών και των ολιγαρχών στο Κίεβο γίνεται όλο και περισσότερο μια ολοκληρωτική τρομοκρατική δικτατορία φασιστικού τύπου».

Όμως, οι σφαγές που εξαπέλυσε το ακροδεξιό καθεστώς με τις ευλογίες των ΗΠΑ-NATO-ΕΕ δεν μπορούν να δώσουν λύση. Πολλές στρατιωτικές μονάδες εξακολουθούν να μην υπακούουν και όπλα περνούν μαζικά στις πολιτοφυλακές. Αυτό δείχνει ξεκάθαρα ότι οι κατηγορίες του Κιέβου ότι η εξέγερση είναι «δάχτυλος του Πούτιν» είναι κούφια προπαγάνδα. Το ίδιο ανυπόστατες είναι και οι κατηγορίες του καθεστώτος, που δυστυχώς τις αναμασούν και διάφοροι «αριστεροί», «αναρχικοί» και λοιποί «προοδευτικοί ευρωπαϊστές», ότι η «Μποροτμπά» και όλοι όσοι συμμετέχουν στο κίνημα είναι υποχείρια του Πούτιν. Αυτές οι αθλιότητες, μαζί με την εκκωφαντική σιωπή των δυτικών ΜΜΕ και των φιλελεύθερων «αριστερών», που ακόμα δεν έχουν δει τους «αόρατους» φασίστες που πλέον έχουν περάσει σε μαζικές δολοφονίες, ενώ επίσης δεν έχουν βγάλει «πόρισμα» για το ποιος ευθύνεται για τη σφαγή στην Οδησό, δεν είναι παρά άλλοθι για να συνεχιστεί η σφαγή των αριστερών, αντιφασιστών και του κινήματος στα νοτιοανατολικά από το ακροδεξιό καθεστώς του Κιέβου και τα τάγματα εφόδου του.

Όσο για τον Πούτιν και τους ρώσους ιμπεριαλιστές, έχουν ήδη εξασφαλίσει αυτό που ούτως ή άλλως πάντα είχαν, δηλαδή τις βάσεις στην Κριμαία, και τώρα δεν έχουν φυσικά κανένα συμφέρον από την νίκη

της αντιφασιστικής εξέγερσης των λαϊκών μαζών. Αντίθετα, η παρέμβαση τους τον Απρίλιο ήταν στην κατεύθυνση συμφωνίας με το καθεστώς του Κιέβου, τις ΗΠΑ και την ΕΕ, για αποπλισμό όλων των ένοπλων ομάδων και την εκκένωση των κατελιγμένων κτιρίων, συμφωνία όμως που οι εξεγερμένοι δεν αναγνωρίζουν. Ο Πούτιν αξιοποιεί τις εξελίξεις για να εδραιώσει τη θέση του στη Ρωσία και παράλληλα για να καταστείλει με μεγαλύτερη ευκολία την εσωτερική αντιπολίτευση. Ο ρωσικός ιμπεριαλισμός επιχειρεί ταυτόχρονα μέσα από αυτές τις εξελίξεις να επεκτείνει την οικονομική και πολιτική του επιρροή στην περιοχή, ερχόμενος σε άμεση σύγκρουση με τα ιμπεριαλιστικά συμφέροντα ΗΠΑ-ΕΕ. Ο κίνδυνος μιας γενικότερης πολεμικής ανάφλεξης στην περιοχή είναι εφιαλτικά ορατός.

Για να απαλλαγεί το κίνημα από τις αυταπάτες για τον Πούτιν και από ανταντακλαστικά φιλορωσικού εθνικισμού, ως αποτέλεσμα της αιματηρής καταστολής που υφίσταται, είναι απαραίτητο να δυναμώσει η επιρροή της αριστεράς και να αποκτήσει το κίνημα εμπιστοσύνη στις δικές του δυνάμεις. Αυτή η διαδικασία δεν είναι εύκολη, αλλά ούτε ευχολόγιο. Είναι ήδη σε εξέλιξη, γιατί η «Μποροτμπά» παρεμβαίνει δυναμικά και αυξάνει διαρκώς την επιρροή της, ενώ με ταχύτητα προχωράει και η συγκρότηση πολιτοφυλακών, γιατί η εξεγερμένοι έχουν καταλάβει πολύ καλά ότι κανένας Πούτιν ή άλλος «σωτήρας» δεν υπάρχει για να σταματήσει τις φασιστικές ορδές, παρά μόνο οι δικές τους δυνάμεις.

Η Οργάνωση Κομμουνιστών - Διεθνιστών Ελλάδας - «Σπάρτακος», ελληνικό τμήμα της Τέταρτης Διεθνούς, στέκεται αλληλέγγυα στους συντρόφους της Ένωσης «Μποροτμπά» και στο αντιφασιστικό κίνημα στην Ουκρανία, καταδικάζει την ακροδεξιό κυβέρνηση του Κιέβου και τους ιμπεριαλιστές μέντορές της των ΗΠΑ-NATO-ΕΕ, που έχουν εξαπολύσει τις ορδές των νεοναζί δολοφόνων στην Νοτιοανατολική Ουκρανία. Καλούμε όλη την αριστερά να κάνει το ίδιο και να δράσει άμεσα με μαζικές διαδηλώσεις στις πρεσβείες της Ουκρανίας - στην Ελλάδα και σε όλο τον κόσμο.

- **Ο αγώνας των συντρόφων στην Ουκρανία είναι και δικός μας αγώνας και η νίκη τους θα είναι και δική μας.**
- **Κάτω το ακροδεξιό καθεστώς του Κιέβου!**
- **Τσακίστε τα τάγματα εφόδου του «Δεξιού Τομέα» και την φασιστική Εθνοφρουρά!**
- **Όχι στις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις! Έξω οι ΗΠΑ, ΕΕ και NATO, καμία αυταπάτη, καμία εμπιστοσύνη στους ρώσους ιμπεριαλιστές!**
- **Αλληλεγγύη στην «Μποροτμπά» και τους Ουκρανούς αντιφασίστες!**
- **Νίκη στην εξέγερση στα Νοτιοανατολικά! Αναγνώριση του δικαιώματος των περιοχών αυτών στην αυτοδιάθεση!**
- **Κοινός αγώνας όλων των εργατών της Ουκρανίας ενάντια στους φασίστες, τους ολιγάρχες και όλους τους ιμπεριαλιστές!**

ΟΚΔΕ-ΣΠΑΡΤΑΚΟΣ